

raa Styrke. De høje Loftsbuer samlede det forvirrede Tonemyr i fredelige Harmonier og kastede det tilbage som Melodi. Selv Menighedens Hosten og Harken forlenedes i dette Rum med en sælsom Overjordiskhed, og naar Provsten med sin sædvanlige Kraft pudsede Næsen foran Alteret, gengav Hvælvingerne den derved frembragte Lyd med en Højtidelighed, der stemte til Andagt.

Efter at to Salmer var afsungne, trak Hjælpe-lærer Johansen sig ind i sin lukkede Stol. Med faste Skridt skred Tønnesen ned over Kirkegulvet og steg op ad Prækestolens Trappe, hvis Trin knagede under Vægten af hans svære Legeme.

I dette Øjeblik hørtes Lyden af en Vogn, der standsede uden for paa Vejen; og netop som Provsten begyndte Indledningsbønnen, aabnedes Kirkedøren af en ældre, sortklædt Mand, der havde en hvid Lærreds Kørefrakke hængende over den ene Arm.

Synet af denne Skikkelse vakte i hele Kirken en Bevægelse, der ikke kunde have været meget større, om det havde været Vorherre selv, der pludselig aabenbarede sig for Menigheden. Endog Væver Hansen, der havde stillet sig op ad den midterste Pille, for at alle i Kirken skulde kunne se ham, syntes i første Øjeblik fuldstændig at tabe